



PROSA – PERSONES ADULTES

Menció especial - Accèssit

Pseudònim: PAU IQUEDUN

Obra : (935) *EREN CENT O NORANTA*

Autor: **ORIOI SOLÀ i PRAT**

Eren cent? O noranta?

—Benvolguts Francesc i Francesca, han de saber que la Direcció de l'hotel ha decidit oferir-los un descompte del setanta-cinc per cert en totes les estades que facin a partir d'ara en aquest establiment. I és que, com potser ja saben, amb aquesta setmaneta que tenen previst passar aquí amb nosaltres, ja seran cent les vegades que ens han fet confiança!

—Òndia, això sí que no ens ho esperàvem, oi Sisqueta? Són molt amables i els estem molt agraïts. Ja saben que aquí sempre ens hem sentit com a casa! Per això, hem anat repetint. Amb l'antic director, que en pau descansi, havíem coincidit de joves i sempre ens havíem tingut una grandíssima confiança...

—Doncs ja deu saber que era molt meticulós i que anotava puntualment totes les entrades que hi havia a l'hotel, perquè quedessin ben registrades. Entre totes aquelles antigues anotacions i les dades electròniques de les quals disposem nosaltres gràcies a les noves tecnologies dels darrers anys, hem pogut comptabilitzar aquest centenar de visites. És per això que hem decidit regalar-los aquest descompte, ara que fa gairebé cinc dècades que van venir per primera vegada.

—Moltíssimes gràcies, de veritat.

—Gràcies a vostès. Ja saben que per a qualsevol cosa que necessitin, només ens ho han de fer saber. Serà un plaer ajudar-los. Per cert, senyora Sisqueta, es troba bé? Veig que ha quedat ben parada, oi?

—Sí, sí. Però és que... quan ha dit que hem arribat a les cent pernoctacions...

—Que ràpid que passa el temps, oi?

—Però, n'està segura, que en són cent? Vam començar a venir l'any abans de casar-nos, que de fet és quan ens vam conèixer. I precisament per recordar la màgia d'aquells dies, vam decidir que cada any hi tornariem per recordar aquella coneixença que ens va unir. I, a més, un cop a l'estiu i un altre a



l'hivern. Si ara fa quaranta-quatre anys que ens vam casar, vol dir que en fa quaranta-cinc que venim aquí, de manera que devem haver vingut un total de noranta vegades, i no cent. Els càlculs són fàcils, oi, Sisco?

—Ja saps que aquesta memòria, a vegades, ens fa males passades, Sisqueta... Va, anem tirant que aquests senyors tenen feina...

—Ves tirant, ves, ara pujo, jo. Com li deia, senyoreta, vam començar a venir fa quaranta-cinc anys. Això vol dir que hem vingut quaranta-cinc estius i quaranta-cinc hiverns, de manera que la xifra total d'estades que hem fet aquí arriba a les noranta. I ja ens agrada que ens vulguin fer ofertes i descomptes, ja, però les coses tal com són, que sempre dèiem abans, oi?

—No sé què dir-li, senyora Sisqueta. Pel que tinc aquí apuntat, han vingut fins a cent vegades, i aquestes dades no solen fallar mai.

—Però ja li dic jo que és impossible, que siguin cent vegades...

—Ha d'entendre que abans de tirar endavant tots els preparatius per a una efemèride tan simbòlica com aquesta, nosaltres també fem una comprovació de la xifra, i es dona el cas que aquesta vegada vaig ser jo mateixa qui en va fer el recompte a partir de les factures i dels pagaments.

—Però a mi només me'n surten noranta...

—Ja fa anys que ho tenim tot informatitzat i, si no és que haguessin fet anul·lacions que haguessin quedat mal anotades, en principi el còmput del centenar hauria de ser el correcte.

—A mi, la suma em dona noranta, ja li ho dic...

—Si vol li trec una relació de totes les dates que estan registrades, però no sé si és gaire bona idea...

—Per què no? Així veurà com el nombre total de visites és de noranta, com jo li dic.

—Miri, senyora, no sé si faig bé explicant-li això, però davant la seva insistència... I tot i que m'imagino que el seu marit hauria volgut que no li'n digués res, perquè eren... eren estades de feina, ell s'ha allotjat en aquest establiment una desena de vegades més, que deuen ser aquestes que vostè no té comptabilitzades.

—Però, com és que no en tingues cap mena de constància, jo?

—Reunions de feina... ja ho sap.



Ajuntament de
Sant Just Desvern



—No em consten, no ho entenc...

—Vostè no pensi tant en les xifres aquestes, Sisqueta, i vagi's a posar ben guapa, que, abans de dinar, des de la Direcció de l'hotel els volem oferir un petit homenatge. Que clients com vostès s'han de cuidar bé!

Aquell migdia, a l'hotel els van fer una gran festa, amb orquestra i ball inclòs. A la tarda, ja a l'habitació, també hi va haver ball, però ball de bastons.